

Извадок од книгата „Танц со змејовите“ (книга 2) од Џорџ Р. Р. Мартин

ТИРИОН

„Понуда деведесет и седум“ Аукционерот пукна со камшикот. „Две цуциња, добро дресирани за ваша забава“.

Пазарот на робови беше поставен на место каде што широкиот кафен Скахазадан се влеваше во Заливот на Трговците со Робови. Тирион Ланистер го чувствуваше мирисот на сол во воздухот, измешан со смрдеата на каналите од нужниците зад шталите за робови. Топлината не му пречеше колку влагата. Како самиот воздух да притискаше, сосема влажно ќебе преку главата и рамената.

„Прасето и кучето се вклучени во понудата“, објави аукционерот. „Цуцињата ги јаваат. Одушевете ги гостите на следната гозба или користете ги како забава“.

Купувачите седеа на дрвени клупи и пиеја овошни пијачки. Неколку робови ги ладеа со лепези. Многумина од нив носеа токари, таа необична облека омилена меѓу старата крв на Заливот, отмена колку и непрактична. Други беа облечени поедноставно – мажите во туники и во наметки со капа, жените во обоена свила. Курви или свештенички, најверојатно; олку далеку на исток беше тешко да се разликуваат.

Зад нив стоеја куп луѓе од Запад што се шегуваа и се потсмеваа на постапката. Наемници, знаеше Тирион. Ги забележи долгите мечови, ножевите и бодевите, неколку секири за фрлање и кошулите од синџир под наметките. Според косите и брадите виде дека повеќето потекнуваат од Слободните градови, но имаше и по некој што можеше да биде од Вестерос. Дали купуваат? Или дошле само заради забава?

„Кој ќе го отвори наддавањето за овие двајца?“

„Триста“, рече достоинствената госпоѓа во старинска носилка.

„Четиристотини“, викна вчасувачки дебелиот човек од Јункаи од носилката во која се излеваше како левијатан. Целиот покриен со жолта свила со златни реси, изгледаше голем колку четворица Илирио. Тирион ги жалеше робовите што мораа да го носат на лежалката. Ние барем ќе бидеме поштедени од таа должност. Каква среќа е да си кепец.

„И еден“, рече старицата во виолетов токар. Аукционерот кисело ја погледна. Но не ја

одби понудата.

Морнарите робови од Селесори коран, продавани на парче, отидоа по цена од петстотини до деветстотини сребреници. Искусни морепловци се вредна стока. Никој не се спротивстави кога ловците на робови се качија на нивната осакатена кога. За нив тоа беше само замена на сопственикот. Бродските офицери беа слободни луѓе, но вдовицата на пристаништето им имаше напишано гаранции дека ќе го плати нивниот откуп во вакви случаи. Тројца преживеани огнени прсти не беа продадени, но тоа беа луѓе на господарот на светлината и можеа да сметаат дека нив ќе ги откупи некој Црвен храм. Пламенот тетовиран на лицето беше нивната гаранција.

Тирион и Пени ја немаа таа сигурност.

„Четиристотини и педесет“, се слушна понуда.

„Четиристотини и осумдесет“.

„Петстотини“.

Некои од понудите се извикуваа на високовалириски, некои на локален јазик од Гис. Неколкумина купувачи покажуваа со прст, со движење на дланката или мавтање со шарените лепези.

„Мило ми е што не нè разделија“, прошепоти Пени.

Трговецот со робови ги погледна. „Без зборување“.

Тирион ја стегна Пени за рамо. Прамени коса, бледосини и црни, му се лепеа на челото, парталите од неговата туника на грбот. Нешто од тоа беше пот, нешто засушена крв. Не беше луд, па да им се спротивстави на ловците на робови, како Џора Мормонт, но тоа не значеше дека избегна казна. Во неговиот случај камшикот го заслужи со јазикот.

„Осумстотини“.

„И педесет“.

„И еден“.

Вредиме колку еден морнар, размислуваше Тирион. Иако, можеби, купувачите, всушност, ја сакаат Убавка. Тешко е да се најде дресирано прасе. Јасно е дека не лицитираат на килограм.

Бидејќи се постигна цена од деветстотини сребреници, лицитацијата забави. На деветстотини педесет и еден (од старицата), застапа. Меѓутоа, аукционерот намириса добивка и кепците мораа да им покажат на купувачите дел од својата претстава. Крцко и Убавка беа изведени на подиумот. Без седла и узди беше тешко да се јавнат. Штом

Танц со змејовите II

Објавено од Александар Крстев
Петок, 03 Мај 2019 13:48

почнаа да се движат, Тирион падна на газ, што предизвика бура од смеење кај купувачите.

„Илјада“, понуди необично дебелиот човек.

„И еден“. Повторно старицата.

Устата на Пени беше вкочанета во насмевка. Добро дресирани за ваша забава. Нејзиниот татко е одговорен за многу работи, во каков и да е мал пекол одделен за цуџиња во кој се наоѓа сега.

„Илјада и двесте“. Левијатанот во жолто. Еден роб покрај него му подаваше пијачка. Од лимон, без никаков сомнеж. Тирион го обземаше немир од тоа како тие жолти очи беа насочени кон подиумот.

„Илјада и триста“.

„И еден“. Старицата.

Татко ми отсекогаш велел дека еден Лаистер вреди десетпати повеќе од обичен човек.